

# HALÁSZ MARGIT

## Treno Ongaro



HALÁSZ MARGIT (1964) Budapest

### 19.

Viharok vannak. Mindenhol. Fákat tép ki tövestől a szél, beázik az iskolák teteje, beszakad a mennyezet, elmaradnak a szakórák. Szegény tanárok azt sem tudják, hova legyenek nagy keservükben. Ha ez így megy tovább, nem lesznek leosztályozva a gyerekek, a súlyosabb következményekről nem is beszélve. Hullana a tanerők könnye, mint a záporosó, de hát hova hulljon? A felhőszakadás kellős közepébe csak nem hullhat.

A pályaudvaron számos főalaktól és számlálatlan mellékalaktól álló tétova szoborcsoport. Piros, zöld, kék szalagcímek futnak balról jobbra, és hanyag eleganciával ecsetelik a rendkívüli helyzetet, késnek a vonatok. Az én vonatomról semmi hír. Ötször is átvizslatom a kivetítőt. Megdobban a szívem. Mi van, ha ez az egyetlen vonat, ami időben indul? Hogy miért? Mert az események szerencsésen álltak össze. Örömem nem tart sokáig, sajnos bevilan nálam is a piros csík. Egyelőre tizenöt percet kapok ajándékba a Magyar Államvasutak jóvoltából. Tizenöt perc. Mit lehet csinálni tizenöt perc alatt? Hát sok mindent. Például ellenőrzöm a bőröndöm tartalmát, igen, igen, egy-két ruhám vizes lett. Majd megszárad. Egyébként is előző este fogadalmat tettem, nem húzom fel magam semmin. A fiam azt mondta, ha folytatom az élethelyzeteim túlreagálását, nem sok jóra számíthatok. No nem így fogalmazott. Kissé nyersebben, furcsa egyszavas igekötős igével fenyegetőzött. Megígértem, hogy összeszedem magam. És tessék, itt van az első macerás élethelyzet, valami biztonsági berendezés meghibásodása, vagy mi. Máskor nem nyugszom addig, amíg a vasutas ranglétrán felfelé araszolva elő nem kerítem az adott területért felelős tisztségviselőt, és tájékoztatást nem kérek a kialakult helyzetről. Most itt ülök a csillámló kijelzőfal előtt, és szoktam magam a rendkívüli közleményekhez.

A vonatkocsim egyébíránt póriasan egyszerű, vagy inkább egyszerűen póriás. Egy fehér madártollat találok az ülésemen. Kora gyermekkorom óta hajlamos vagyok jelképet látni mindenben. Fatális jelentések kavarnak a fejemben. De nem most. Most a tenyerembe veszem a pihét, ráfújok, és a tolacska szállongva-táncolva hull a peron nedves betonjára. Leülök. Kissé nedves az ülés, de se baj, van nálam esőkabát, leterítem, és visszaülök. Iga-

zuk van a népszerű életmód-tanácsadóknak, minden, de minden csakis hozzáállás kérdése.

A tizenöt percből hirtelen húsz, aztán harminc lesz. Hogy repül az idő a pályaudvaron! David Attenborough-t olvasok. A természettudós jósol, mi lesz 2040-ben, 2060-ban, 2080-ban. Én a magam részéről csupán csak azt szeretném tudni, mi lesz harminc perc múlva. Semmi jóra nem számíthatunk. Se harminc perc múlva, se hatvan év múlva, ha az emberiség nem változtat harácsoló, ugyanakkor tékozló életvitelén. Ezért vannak a viharok is. Vissza kell vadítani a természetet. Becsukom a szemem, és elképzelem, ahogy Budapest panelrengeteget befutja a borostyán. De itt nem állok meg, a belváros felé veszem az irányt. A Hősök terén járok épp, a hőszokat sem kíméli a természet. Körbetelegőzik a magyar történelem nagyjain, Szent Istvánon, Szent Lászlón, Könyves Kálmánon, aztán sorban mindenkin. De itt nem áll meg, rápofátlanodik Gábrriel arkangyalra. A földalatti lejárata beszövi az Aranka. Ez a gyilkos gyomnövény, ami ha rátalál a gazdanövényre, olyan gyorsan fonja körbe, mint pók a legyet. Álmomban bozótvgó késsel próbálok bejutni a munkahelyemre, sikertelenül. Izzadok, küszködöm, mindhiába. Felijedek, körbenézek. Te jó ég, vonaton vagyok! Remélem, nem horkoltam és nem hadonásztam. Összeszedem magam, egyenes tartást veszek fel. Kapkodom a fejem, mint aki friss, kíváncsi, éber, és nem utolsósorban fölöttébb szimpatikus. Nagyon ránt a vonat, előreesem. Indulunk! Nahát, tényleg mindennek rendelt ideje van.

Egy nőt figyelek, a lehúzott ablakot próbálja feltolni. Erőlködik. Odajön egy férfi, és lazán feltaszítja. Arra gondolok, milyen jól és logikusan van kitalálva minden a természetben, férfi és nő, nő és férfi. Együtt húzzák a vonatablakot, amíg világ a világ, s még egy nap. De vajon eljön-e az a nap?

### 20.

Folyik a víz a folyosó pévéceáljzatán, egyenesen a vonatfülkém felé. Ez önmagában is különös, de még nagyobb baj, hogy a fülkémnek nincs ajtaja. Nem, nem tépték le, így tervezték. Vagy nem is tervezték, csak szórén-szálán eltűnt az anyag, és véletlenül ilyenre sikeredett. Nem mai a szerelvény, lesír minden porcikájáról, hogy régi idők kocsija, azokból az ezüstévekből, amikor Hofi szavaival élve, mindent

elszabtak. Szab-tara-raram, majd, ha jobban hömpölyög a víz, felemelem a tornacipőm.

Folyik a sárga lé. A véce felől jön. De hát még áll a vonat. Jó lenne most egy gyors vízteszt. Sajnos nincs nálam ilyen céleszköz. Így csak az érzéseimre számíthatok. Szímatolom a levegőt, mint egy szagot kapott vadászeb. Nem érzek semmit. Feltűröm trapéz nadrágom szárát, és elindulok. Már csak azért is, mert most már dől a lé. Szerencsére nem a mosdóból jön. Uh, ezt megúsztuk.

Lassan járj, tovább érsz, tartja a népi bölcsesség. Szeretem ezt a közmondást, de nem a vonaton ülve. Vasparipám nyerít, végre-alahára elindul, és tíz másodperc múlva megáll. Aztán egy nagyobb vágta következik, aminek a vége sok-sok kis megtorpanás. Papírra vetem, milyen rendkívüli, menetrendben nem validált, titkos helyeken állunk meg. Egy sárga traktornál, talán a mozdonyvezető unja a banánt, és aranykalászos gazda átképzésen töri a fejét. Egy bodzabokornál, ami éppen virágzik, szörpszezon van, ezt megbocsájtom a MÁV-nak. További meglepő megállóhelyek: egy kóbor kutya, aki épp a nagydolgát végzi, mégis dolga végezetlenül kell továbbdörögni. Vicsorogva néz vissza a vonatra. Egy graffitisorozat a valahai, omladozó bakterház falán. Elképzelem az önjelölt képzőművészt, ahogy biciklivel átteker a gázos ösvényen. Ledobja a bringáját, és könnyedén feldobja a színeket. Kéket, sárgát, lilát, feketét. Sok feketét. Felmerül bennem a mentális terheltség gyanúja. Viszont nagyon nagy promóciós ötletnek tartom az állandóan cserélődő látogatók megszerzésére a bakterház falát mint szabadteri kiállítótermet. Ami az imázsépítést illeti, nem lehet egy elveszett fazon. Zárójelben jegyzem meg, hogy a graffitit devianciának tartom. Nekem még nem jutott eszembe, hogy a novellám sorait a Stefánián szunnyadozó vagy inkább Csipkerózsika-álmot alvó paloták düledező falára írjam.

Hoppá-hoppá, újabb kivételes megálló, egy illegális szemétkupac tartalma: egy szó szerint kiszenvedett, valaha jobb napokat megélt fémvázás ülőgarnitúra, rugókkal. Hipós flakonok, meszelő nyél nélkül, fantásüvegek, egy kuka. A kuka sajnos nem elég nagy ahhoz, hogy ez az egész hóbelevanc beleférjen. Ecce homo, jut eszembe. Ilyen az ember, különösen jólesik neki olyan dolgokat cselekedni, melyeknek a következményével egyáltalán nincs tisztában.

Azon gondolkodom, miközben mindenki mobilozik, hogy a korlátlan internet-hozzáférés lehetőségét valamilyen pszichológia- vagy intelligenciateszthez kellene kötni. Épp úgy, mint a tanári munkát. Tézisemet rögtön megtorpedózom: tán nincs elég nagyon okos, nagyon művelt, nagyon iskolázott ember, aki rossz szándékú és gonosz? Akkor ez eldőlt, marad a korlátlan nethasználat.

Az emberiség örült rohamban infantilizálódik és butul, miközben ólomlábakon, akarom mondani, vassíneken döcög a vonatom. Nem lehetne fordítva? A jó hír viszont az, hogy egy nagy égi ollóval kettészeli valaki az égboltot, a vonat betámolyog a fénybe. Szezonváltás miatt leértékelődik a rajtam lévő, eső inspirálta szett, mediterrán stílusra kellené váltanom. Szomorúan veszem tudomásul, hogy ez most nem fog menni. Tömött, hatszemélyes fülkében ülök, aminek, írtam már, nincs ajtaja. Ha megmozdulok, simán orrba vágom a mellettem ülőt. Van feszültség bőven, minek fokozzam itt az utasközi helyzetet.

Felmerül bennem, hogy ha már minden bokornál megálltunk, mi lenne, ha eztán nem állnánk meg az állomásokon, csak a végállomáson. Én ugyanis oda tartok. De nemcsak én, hanem ahogy elnézem, ez az egész kocsi, az egész vonat. És David Attenborough tudományos következtetései és jóslásai alapján az egész emberiség.

---

### *Kedves Olvasóink!*

Figyelmükbe ajánljuk a Kortárs YouTube csatornáját, amelyen különböző sorozatokban érdekes beszélgetéseket, előadásokat mutatunk be az irodalom és társművészetek területéről. Itt tekinthetik meg a lapszámajánlóinkat is.

Kövessék a Kortársat a YouTube-on is!

<https://www.youtube.com/channel/UC23dTe6BwyT90lfrPSAhetQ>

---